Sygn. akt: VI C 177/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lęborku VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w Bytowie

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wojciech Juszkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Jungto – Stępnakowska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 roku na rozprawie sprawy

z powództwa H. J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki H. J. kwotę 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy 00/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 16.06.2014 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki H. J. kwotę 1.075,62 (jeden tysiąc siedemdziesiąt pięć 62/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 16.06.2014 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda H. J. kwotę 2.417,00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lęborku kwotę 1.561,23 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt jeden 23/100) złotych tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powódka została zwolniona.

Sygnatura akt C 177/14

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki H. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. W (...) kwoty 20.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią wnuka na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 03 września 1999r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.075,62zł tytułu skapitalizowanych odsetek od zadośćuczynienia za okres od 11 stycznia 2014r. do dnia 10 czerwca 2014r. tj. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniesiono o zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik powódki podniósł, że w dniu 03 września 1999r. w wypadku samochodowym, do którego doszło na trasie G.- G. zginął wnuk powódki. Podniesiono, że w chwili zdarzenia

samochód sprawcy objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanego. W wyniku zdarzenia naruszone zostały dobra osobiste H. J., polegające na zerwaniu więzi rodzinnych istniejących pomiędzy powódką a jej ukochanym wnukiem, a także naruszenie prawa powódki do niezakłóconego życia rodzinnego, obejmującego prawo do życia w pełnej rodzinie oraz prawo do posiadania członka rodziny. Dodano, że po śmierci wnuka powódka przeżyła wstrząs psychiczny, ponieważ więź łącząca ją ze zmarłym była pielęgnowana i rozwijana przez lata, a została gwałtownie zerwana w jednej chwili. Pełnomocnik powódki wskazał, że powódka H. J. została w ten sposób pozbawiona możliwości obserwowania jak jej wnuk dorasta, zakłada rodzinę, nie będzie mogła także korzystać z jego pomocy i wsparcia, powódka bardzo kochała swojego wnuka, co sprawia, ze odczuwana przez powódkę rozpacz jest wciąż silna. H. J. zamieszkiwała z wnukiem, ich wzajemne relacje były pełne ciepła i miłości.

Pozwany (...)S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pełnomocnik pozwanego wskazał, że w dacie zdarzenia brak było unormowania prawnego, które stanowiłoby podstawę przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej. Ponadto pozwany podał, że nie jest zobowiązany w ramach odpowiedzialności wynikającej z obowiązkowego ubezpieczenia OC do kompensowania wszystkich następstw czynu posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, a tylko tych, które wskazuje art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych tj. do kompensowania szkód polegających na naruszeniu takich dóbr osobistych jak życie i zdrowie. Pozwany z ostrożności procesowej zakwestionował także wysokość zadośćuczynienia jako rażąco wygórowaną i nie znajdującą podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym oraz żądanie odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia 13 listopada 2013r, podnosząc, że odsetki te należą się od daty wyrokowania, bowiem dopiero od tej daty zobowiązany będzie pozostawał w opóźnieniu w zapłacie należnej kwoty i od tej daty należeć się będą odsetki ustawowe. Podkreślono także niezasadność żądania wskazanej w pozwie kwoty zastępstwa procesowego jako zbyt wygórowanej w stosunku do charakteru sprawy.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 03 września 1999r. na trasie G.- G. doszło do wypadku komunikacyjnego, polegającego na tym, że kierujący samochodem marki P. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem z niesprawnym układem hamulcowym nie zachował szczególnej ostrożności i bezpiecznego odstępu podczas wymijania w wyniku czego uderzył w prawidłowo idącego małoletniego pieszego P. M..

Dowód: Okoliczności bezsporne.

W wyniku doznanych obrażeń P. M. zmarł w dniu 09 września 1999r.

Dowód: odpis skrócony aktu zgonu P. M. k. 16.

Sprawca wypadku został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 24 stycznia 2000r. wydanym w sprawie sygn. akt IIK 280/99.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 24 stycznia 2000r. w sprawie sygn. akt IIK 280/99 k. 17-18

W chwili zdarzenia w dniu 03 września 1999r. Pojazd sprawcy objęty był ochroną ubezpieczeniową w (...) S.A. W W..

Dowód: okoliczności bezsporne, nadto dowodzone aktami szkody.

P. M. w chwili śmierci miał niespełna 10 lat. Zamieszkiwał z rodzicami oraz rodzeństwem, a także babcią H. J., która sprawowała faktyczną opiekę nad dzieckiem od niemowlęctwa w czasie, gdy jego rodzice wykonywali obowiązki zawodowe. H. J. sporządzała posiłki dla wnuka, przygotowywała mu ubrania, pomagała się ubrać, przygotowywała do szkoły, pomagała w odrabianiu lekcji oraz wykonywała przy nim wszystkie inne niezbędne czynności. Relacje pomiędzy nimi były pozytywne, wnuk pomagał babci w obowiązkach domowych, lubił spędzać

czas z babcią. W wyniku tragicznego zdarzenia H. J. załamała się, ponieważ została przerwana silna więź łącząca ją ze zmarłym wnukiem. Zgodnie z opinią biegłej psycholog E. K., śmierć wnuczka wywołała u badanej silne zaburzenia emocjonalne, wystąpił ostry zespół reaktywny, zapewne wymagała wówczas opieki psychiatrycznej i psychologicznej, ale przez pewien czas znajdowała się pod opieką syna lekarza i jego żony pedagoga, przyjmowała leki rozluźniające napięcie, Zaburzenia emocjonalne wywołane traumatycznym zdarzeniem wywołały uszczerbek na zdrowiu psychicznym, a reakcje depresyjne utrzymują się nadal. Silna trauma wpłynęła na pogorszenie się zdrowia fizycznego. Powódkę wspiera rodzina, co ma ogromny wpływ na funkcjonowanie H. J.. Wspomnienia związane z wnukiem oraz nieuzasadnione poczucie winy, że to powódka przyczyniła się do jego śmierci, pozostaną w pamięci H. J. na zawsze. Cierpnie powódki po śmierci wnuka trwa nadal, wspomnienia o tragicznych wydarzeniach wywołują u niej silne emocje.

Dowód: opinia biegłej psycholog E. K. k. 91-95, zeznania świadków Z. M. k. 73v, C. M. k. 73v-74, H. J. k. 83-85.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W dniu 3 sierpnia 2008r. wszedł w życie przepis art. 446 § 4 k.c. Jest on tzw. nowością normatywną, która począwszy od daty jego obowiązywania daje sądom możliwość przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę, które jest wszakże rodzajowo i normatywnie odmiennym świadczeniem niż renta (§ 2) i stosowne odszkodowanie (§ 3). Wprowadzenie nowego § 4 do art. 446 k.c. oznaczało powrót do regulacji zawartej w art. 166 przedwojennego kodeksu zobowiązań, który w razie śmierci poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia uprawniał sąd do przyznania stosownej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę moralną. Legislacyjne wprowadzenie tego uprawnienia w art. 446 § 4 k.c. stanowiło normatywną odpowiedź na postulaty pod adresem ustawodawcy kierowane przez doktrynę oraz orzecznictwo, które wcześniej nie znajdowało podstawy prawnej do zasądzenia stosownego odszkodowania za krzywdę moralną, jeżeli nie łączyła się ona z pogorszeniem materialnej sytuacji życiowej, stanowiącej konieczną przesłankę do przyznania stosownego odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 kc. Na uwadze mieć jednakowoż należy, że przepis art. 446 § 4 k.c. wszedł w życie z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731). Ustawa ta nie zawiera żadnych szczególnych unormowań intertemporalnych dotyczących przytoczonego przepisu, jednak w orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że przepisy normujące zobowiązania, w tym przepisy dotyczące czynów niedozwolonych, poddane są działaniu ustawy nowej. W tej sytuacji wsteczne działanie ustawy musiałoby wynikać, jak stanowi art. 3 k.c. z jej celu. W doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że w demokratycznym państwie prawa cel ustawy nie może uzasadniać wstecznego działania prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r. II CK 374/2005 Biuletyn Sądu Najwyższego 2006/5). Przy zmianie stanu prawnego zresztą nie występuje retroakcja, którą rozumie się jako fikcję obowiązywania ustawy przed jej ogłoszeniem, chodzi bowiem o tzw. retrospektywność prawa, a zatem o to, którą ustawę - dawną czy nową - należy stosować do stosunków prawnych powstałych pod rządem dotychczas obowiązujących przepisów. Odpowiedzi na to pytanie należy poszukiwać nie w art. 3 k.c. lecz w przepisach intertemporalnych. Ogólnie można stwierdzić, że w razie uregulowania skutków prawnych jako następstwa określonego zdarzenia prawnego, do ich oceny stosuje się przepisy obowiązujące w chwili tego zdarzenia, gdy chodzi natomiast o stosunki trwałe, zastosowanie ma ustawa nowa (por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 10.11.2010r., II CSK 248/2010).

W rozpoznawanej sprawie nie ma wątpliwości co do tego, że zgłoszone w pozwie żądanie powódka wywiodła z następstw zdarzenia zaistniałego pod rządem art. 446 k.c. w poprzednim brzmieniu. Skoro śmierć wnuka powódki nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008r., to uznać należało, że najbliższym członkom rodziny zmarłego, a zatem powódce, nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c.

Powyższe nie oznacza jednak, że powódce w ogóle nie przysługuje zadośćuczynienie. Jak zaś wyraźnie wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010r. wydanej w sprawie III CZP 76/2010 (Lexpolonica nr 2399807), najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008r. W tej sytuacji uznać należało za podstawę dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Przepis art. 448 k.c. stanowi bowiem, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Mając na uwadze treść omawianego przepisu należało rozstrzygnąć, jakie dobro osobiste powódki podlega ochronie prawnej uprawniającej ją do dochodzenia i uzyskania zadośćuczynienia.

Zważyć należy, że katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 kHYPERLINK "http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= (...)".c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, płeć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 kro). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 2 (...) "http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= (...)"3 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. W ocenie Sądu żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia jest zatem co do zasady słuszne. Zasadnicze przesłanki rozstrzygnięcia o roszczeniu opartym na art. 44 (...) "http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= (...)"8 k.c. to rodzaj naruszonego dobra, intensywność naruszenia oraz jego skutków dla poszkodowanego, a także zachowanie się naruszyciela (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2002 r., V CKN 1421/2000, niepubl.).

W ocenie Sądu wysokość dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia jest adekwatna do sytuacji, w jakiej się znalazła. Bezspornym w sprawie jest, że doszło do zerwania tej szczególnej więzi rodzinnej łączącej powódkę z jej ukochanym wnukiem. Nadmienić w tym miejscu trzeba, że o wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, w sytuacji, gdy roszczenie o nie jest już co do zasady słuszne, nie decyduje długość okresu, jaki upłynął od zdarzenia wywołującego krzywdę, ani nawet sama tylko okoliczność, że powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu. Wysokość zadośćuczynienia każdorazowo zależy od całokształtu okoliczności, doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości, czy też nieodwracalnego charakteru – te zobiektywizowane kryteria oceny winny być uwzględnione w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Ponadto w ocenie Sądu wysokość dochodzonego świadczenia jest proporcjonalna do wyrządzonej krzywdy.

Rozważając okoliczności sprawy należy mieć także na uwadze art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, regulującego kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkód komunikacyjnych, z którego wynika, że z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lun uszkodzenie mienia. Skoro więc sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, pozwany winien szkodę tę naprawić. Za niezasadny Sąd uznał przy tym zarzut pozwanego, iż nie ponosi on odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych innych aniżeli życie i zdrowie, z uwagi na treść przytoczonego art. 34 ust.1 ww. ustawy, w szczególności, że nie wskazuje osób

uprawnionych do żądania odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Nie ogranicza w szczególności obowiązku odszkodowawczego tylko do osoby bezpośrednio poszkodowanej w związku z ruchem pojazdu. Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest przy tym uzależniony od zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem. Sąd Najwyższy uznał, że przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000r. w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (uchwała z 7.11.2012r. sygn. IIICZP 67/12).

Ustalając rozmiar doznanej przez powódkę szkody Sąd oparł się na zeznaniach powódki oraz świadków, które uznał za wiarygodne, logiczne, konsekwentne i spójne i nie budzące wątpliwości. Sąd oparł się nadto na wiarygodnej i rzetelnej, niekwestionowanej opinii biegłej. Na tej podstawie Sąd uznał, że powódka miała bardzo bliski kontakt z wnukiem, aktywnie uczestniczyła w jego wychowaniu, łączyła ją z wnukiem silna więź, czuła się za niego odpowiedzialna. Nagłe zerwanie tak silnej więzi spowodowało u powódki silne zaburzenia emocjonalne, uszczerbek na zdrowiu psychicznym oraz pogorszenie zdrowia fizycznego- jak to podkreśliła w swojej opinii biegła. Co istotne, zgodnie z przełożoną opinią, reakcje depresyjne u powódki wywołane tragicznymi zdarzeniami, utrzymują się nadal.

W oparciu o powyższe Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie i zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki H. J. kwotę 20.000,00zł. W ocenie Sądu zasądzona kwota uwzględnia wszystkie aspekty sprawy oraz wytyczne orzecznictwa w zakresie miarkowania zadośćuczynienia- dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby bliskiej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie miał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (uzasadnienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 października 2012r. w sprawie I ACa 435/12). Powódka H. J. w dalszym ciągu nie otrząsnęła się po wydarzeniach z dnia 3 września 1999r., zaburzenia emocjonalne wywołane tragicznymi wydarzeniami wywołały uszczerbek na zdrowiu psychicznym, a stany depresyjne trwają nadal, wpływając na pogorszenie także zdrowia fizycznego. Wobec powyższego w ocenie Sądu zasądzona kwota uwzględnia wszelkie powyżej wymienione aspekty sprawy i jest adekwatna do ustalonego stanu faktycznego sprawy.

W kwestii odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., uwzględniając treść art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c., orzekając o zasądzeniu odsetek od roszczenia głównego od dnia wniesienia powództwa tj. 16.06.2014r. do dnia zapłaty. Ponadto Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 1.075,62zł tytułem skapitalizowanych odsetek od zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 16.06.2014r. do dnia zapłaty, uznając, że obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie nie staje się wymagalny dopiero z datą wydania uwzględniającego to roszczenie wyroku, lecz z chwilą wezwania dłużnika do jego zaspokojenia, z uwzględnieniem faktu, że roszczenia kompensacyjne są wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Chwila ta może podlegać modyfikacji zgodnie z przepisami art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). W realiach niniejszej sprawy jako datę wymagalności uznać należało 11 stycznia 2014r. tj. termin 30 dni od wezwania pozwanego do zapłaty (4.12.2013r.) oraz biorąc pod uwagę 7-dniowy termin na doręczenie korespondencji.

Przepis art. 108 § 1 k.p.c. nakazuje Sądowi orzekać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Treść art. 98 § 1 k.p.c. reguluje kwestię kosztów procesu. Z tego przepisu wynikają dwie zasady: zasada odpowiedzialności strony za wynik procesu oraz zasada kosztów niezbędnych i celowych. Strona przegrywająca sprawę jest bowiem obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie stroną wygrywająca była powódka, która była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- radcę prawnego.

Koszty zastępstwa procesowego Sąd ustalił zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349) na kwotę 2.400,00 zł. Nadto Sąd

zaliczył w poczet kosztów procesu opłatę sądową od pełnomocnictwa. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417,00zł tytułem kosztów procesu.

O kosztach sądowych w postaci opłaty sądowej od pozwu, opłaty za dojazd do miejsca zamieszkania powódki w związku z dopuszczeniem dowodu z zeznań H. J. w kwocie 61,00zł oraz kosztów sporządzenia opinii przez biegłą w wysokości 500,23zł, w związku ze zwolnieniem powódki od kosztów sądowych w sprawie, Sąd orzekł na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Powyższymi kosztami Sąd obciążył pozwanego.